

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 495 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2006 ●
■

● «Ίδε ό άμνός τοῦ Θεοῦ ό αἴρων τήν άμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑ

Σκοπός ή παιδοποιΐα;

Πολλοί στις μέρες μας άμφισβητοῦν, ότι ή παιδοποιΐα είναι καρπός εύλογημένος τοῦ γάμου. Οί κοσμικοί, δηλαδή, αὐτοί, πού δέν έχουν ιδιαίτερες σχέσεις μέ τήν Ἐκκλησία, είναι μέν παραβάτες τῆς ήθικῆς, αλλά δέν είναι θεωρητικοί ύποστηρικτές τῆς παραβάσεως. Ἀναγνωρίζουν συνήθως, ότι αὐτό, πού κάνουν, είναι άμαρτία. Καί τό όμολογοῦν.

Δυστυχῶς ώρισμένοι θεολόγοι, κληρικοί καί λαϊκοί, έχουν φτάσει στό σημείο νά ύποστηρίζουν καί θεωρητικά τήν άποφυγή τῆς τεκνογονίας. Ἰσχυρίζονται μάλιστα, ότι πουθενά οί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν μιλάνε γιά τήν παιδοποιΐα ώς καρπό καί σκοπό τοῦ γάμου.

Ἐδῶ ώρισμένες μόνο γνώμες τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου θά παρουσιάσουμε.

● Τό κρασί δέν δόθηκε γιά τή μέθη· δόθηκε γιά τήν εύφορία. Ἔτσι καί τό σέξ δέν δόθηκε γιά τήν ήδονή, αλλά γιά τήν παιδοποιΐα: «Ὁ οἶνος πρὸς εύφροσύνην δέδοται, οὐ πρὸς μέθην. Ὁ ἄρτος πρὸς τροφήν, ή μίξις πρὸς παιδοποιΐαν» (Ε.Π.Ε. 22,336). Μετάφρασις: Τό κρασί έχει δοθῆ γιά εύχαρίστησι, όχι γιά μέθη. Τό ψωμί δόθηκε γιά τροφή. Καί ή γαμική σχέση (ή συνουσία) δόθηκε γιά παιδοποιΐα.

● Προκειμένου νά πέφτη κανείς στην πορνεία, προτιμότερο είναι νά έχη τή γυναίκα του. Ἔτσι διδάσκει ό άποστόλος Παῦλος (Α΄ Κορ. 7,2). Τή νόμιμη δέ γυναίκα δέν τήν έχει γιά νά κάνη ό,τι θέλει, αλλά γιά σωφροσύνη καί παιδοποιΐα: «Τί ποιεῖς, άνθρωπε; Οὐκ οἶδας τί πράττεις; Γυναίκα άγη επί σωφροσύνη καί παιδοποιΐα» (Ε.Π.Ε. 22,338).

● Δύο πρόσωπα συνδέονται στον εύλογημένο γάμο, γιά νά έχουν πλήρη ένωση καί κοινωνία. Καί καρπός αὐτῆς τῆς κοινωνίας είναι ή παιδοποιΐα: «Ἐπί κοινωνία βίου καί παιδοποιΐα κατηγγνήθη τῷ άνδρί, οὐκ επί άσχημοσύνη καί γέλωτι· ἵνα οἰκουρη, ἵνα παιδεύη κάκεινον είναι σεμνόν, οὐχ ἵνα αὐτῷ ύπεκκαύ-

ματα παρέχη πορνείας» (Ε.Π.Ε. 22, 460). Μετάφρασις: Ἡ γυναίκα δοθηκε στόν ἄνδρα της γιά κοινωνία βίου καί γιά τεκνοποιᾶ. Ὁχι γιά ἀσχημοσύνη καί γελοιότητες. Δόθηκε ὡς βασίλισσα στό σπίτι, γιά νά βελτιώνη σέ σεμνότητα καί τόν ἄντρα της, ὄχι γιά νά τοῦ προσφέρει ἀφορμές γιά πορνείες.

Τό παιδί πρόδρομος, ἄγγελος

Ὁ Πρόδρομος ἔρχεται νά ἐτοιμάσῃ τό δρόμο τοῦ Σωτήρος καί τό δρόμο τῆς δικῆς μας σωτηρίας. «Ἴδού ἀποστέλλω τόν ἄγγελόν μου πρό προσώπου σου, ὅς κατασκευάσει τήν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου» (Ματθ. ια' 10).

Ἄνθρωπο ἔστειλε ὁ Θεός, ἄγγελο τόν ὠνόμαζε.

Στέλνω ἄγγελο. Σᾶς στέλνω παιδί. Κάθε παιδί, προγραμματισμένο ἀπ' τό Θεό, εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς σωτηρίας τῶν γονέων του. Ἀνοίγει, προετοιμάζει τό δρόμο τῆς σωτηρίας.

Ὅσοι ὁμως μέ πονηρούς τρόπους ἀποφεύγουν τήν παιδοποιᾶ, αὐτοί περιφρονοῦν ὅπωςδήποτε τούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ. Ἐνας ἄγγελος καί ἕνας διάβολος χτυπᾶ τήν πόρτα.

• Ὁ ἄγγελος εἶναι τό παιδί. Θά σέ πάρῃ στά φτερά του, νά σέ ὀδηγήσῃ στόν οὐρανό.

• Ὁ Διάβολος εἶναι ἡ φιλαυτία, ὁ ἐγωισμός, ἡ πολυτέλεια.

Σέ ποιόν θ' ἀνοιξῆς τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου; Πρόσεξε, μή καταφρονήσῃς τό παιδί. Ὁ Κύριος λέει φοβερό λόγο γιά ὄσους καταφρονοῦν τούς μικρούς τῆς γῆς, ἐπομένως καί τό ἀδύνατο πλασματάκι, τό παιδί: «Ὁρᾶτε μή καταφρονήσητε ἑνός τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γάρ ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανῷ διά παντός βλέπουσι τό πρόσωπον τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ιη' 10).

• Τά παιδιά ἔχουν τούς ἀγγέλους τους, ὅπως καί κάθε ἄνθρωπος. Ἄλλ' εἰδικώτερα οἱ ἄγγελοι τῶν παιδιῶν βρί-

σκονται κοντήτερα στό Θεό, διότι τά παιδιά εἶναι ἀγνά καί ἔχουν ἀνάγκη μεγαλύτερης προστασίας.

Αἰτίες ἀποφυγῆς τεκνογονίας

• Ὁ Θεός διδάσκει τήν τέχνη τῆς ἀγάπης, τήν τέχνη τῆς ζωῆς. Δέν ὑπαγορεύει ἡ Ἐκκλησία τό πόσα παιδιά θά κἀνῃ ἕνα ζευγάρι. Τουίζει αὐτό τό πολύ ἀπλό: Νά ζῆ τό ζευγάρι τό «κατά φύσιν». Νά λειτουργῆ φυσιολογικά.

• Ὁ Διάβολος διδάσκει τήν τέχνη τῆς ἀμαρτίας. Λέει γιά τήν τέχνη γενικῶς τῆς ἀμαρτίας ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τέχνη τό πρᾶγμά ἐστι, καί ἐγκώμια μεγάλα τοῖς αὐτήν μειοῦσι· τά ἀμαρτήματα τέχνη γέγονεν. Οὐχ ἀπλῶς αὐτά μετερχόμεθα, ἀλλά μετά σπουδῆς, μετά ἐπιστήμης· καί στρατηγεῖ λοιπόν ὁ διάβολος τῶν αὐτοῦ ταγμάτων» (Ε.Π.Ε. 22,346). Μετάφρασις: Μέ μαεστρία γίνεται ἡ πρᾶξις. Κι ἐγκωμιάζονται οἱ συντελεστές της. Τ' ἀμαρτήματα ἔχουν γίνῃ τέχνη! Δέν τά διαπράττουμε ἔτσι τυχαῖα. Τά ἐκτελοῦμε μέ ἰδιαίτερη μέριμνα καί ἐπιστήμη! Κι ὁ διάβολος, λοιπόν, σάν στρατηγός, κατευθύνει τούς ἀθρώπους σάν τάγματα του.

Τά ἀντρόγυνα ἔχουν ἐφεύρει πολλές μεθόδους γιά ν' ἀποφεύγουν τά παιδιά καί ν' ἀπαλλάσσωνται ἀπ' τήν ἀνεπιθύμητη κύησι. Ν' ἀποφεύγουν, δηλαδή, τό σταυρό. Ἀπ' τά προφυλακτικά μέχρι τίς ἀνώμαλες σχέσεις καί μέχρι τό ἔγκλημα τῆς ἐκτρώσεως, ὅλοι οἱ πονηροί τρόποι σ' ἕνα ἀποβλέπουν: Στό διωγμό τῶν ἀγγέλων, τῶν παιδιῶν.

• Στή θέσι τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου τοποθετοῦν οἱ περισσότεροι τόν ἄνθρωπο. Στήν πρακτική τῆς ζωῆς δέν ὑπάρχει ὁ Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος. Ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος, πού θεοποιεῖται. Τό «ἐγώ» πάνω ἀπ' τόν Ἰησοῦ Χριστό. Τό πορτοφόλι πάνω ἀπ' τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ!

• Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ζητάει μό-

νο δικαιώματα. Δέν θέλει καθήκοντα. Ζή και άπολαμβάνει τόν αίσθησιασμό του σαρκικού πάθους, χωρίς όμως νά δέχεται τίς συνέπειες τής ήδονιστικής πράξεως.

Οι έκτρώσεις

Ή ζωή, ιδίως στίς μεγαλουπόλεις, έχει γίνει δύσκολη. Καί έδω είναι ή εύθνη όλων. Όφείλουμε νά ύποστηρίξουμε τούς πολυτέκνους.

Νά στηρίζουμε τούς ήρωες και νά καυτηριάζουμε τούς δράστες.

Τό κράτος δυστυχώς σκοτώνει τό έθνος! Ή Έλληνική Πολιτεία σκοτώνει τό Γένος!

Άνέρχονται σέ 300.000 τά άθωά βρέφη, πού κατατεμαχίζονται κάθε χρόνο στην Έλλάδα μέ τό μαχαίρι τών έκτρώσεων. Οι περισσότερες δέ έκτρώσεις γίνονται νόμιμα.

Νόμος, ψηφισμένος άπ' τή Βουλή τών Έλλήνων (τό 1987), έπιτρέπει τή θανατική ποινή στά άθώωτερα πλάσματα! Γιατροί πολτοποιούν άγέννητα βρέφη (νομίμως!) και εισπράττουν τήν «τιμήν του αίματος» άπό άσφαλιστικά ταμεία!

Γνωστοί οι έγκληματίες.

- Δράστες γονείς, πού παραδίδουν τό κυοφορούμενο παιδί στη σφαγή.

- Δράστης ό γυναικολόγος γιατρός, πού έν ψυχρῶ έκτελεί τή σφαγή.

- Τό πρόβλημα τών έκτρώσεων είναι και ήθικό και οικογενειακό και κοινωνικό και πολιτιστικό και έθνικό. Κυρίως πρόκειται για καταπάτησι άνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Γιατί δικαιώμα ζωής νά έχη τό παιδί λίγους μήνες μετά τή γέννησί του, και νά μήν έχη τό ίδιο δικαιώμα λίγους μήνες πριν άπ' τή γέννησί του;

Γιατί έχει δικαιώματα τό παιδί στην άναπαυτική κούνια του, και δέν έχει τό ίδιο παιδί δικαιώματα μέσα στη μητρική κούνια, στην κυοφορία;

- Μερικοί μιλάνε για οικογενεια-

κό προγραμματισμό. Είναι έλεύθερος (τό «έλεύθερος» έντός εισαγωγικών) νά προγραμματίζη κάποιος τή δική του ζωή. Μέ τήν έκτρωσι όμως δέν προγραμματίζει τή δική του ζωή, αλλά προγραμματίζει τή ζωή κάποιου άλλου. Άποφασίζουν τό άντρόγυνο άπό κοινού νά σκοτώσουν τό παιδί, για νά ζήσουν «καλά» αúτοι!

Κανείς δέν έχει δικαίωμα νά ρυθμίζη τό θάνατο ή τή ζωή του άλλου.

- Τό θέλημα του Θεού είναι συγκεκριμένο και στό θέμα τής παιδοποιίας. Έχει τό πρόγραμμα Του ό Θεός ως προς τόν αριθμό τών παιδιών, πού κάθε ζευγάρι θά φέρη στον κόσμο.

Άν μέ τό δικό τους πρόγραμμα τά ζευγάρια, μέ δική τους ρύθμισι, μέ δική τους μάλλον άμαρτία, άρνούνται τήν έφαρμογή του προγράμματος του Θεού, στραγγαλίζουν δικαίωμα ζωής. Άρνούνται τό Θεό.

Τιμωρία ή εύλογία;

Τά έγκλήματα κατά τής ζωής εκατοντάδων χιλιάδων παιδιών προκαλούν τόν Ούρανό. Μπορεί νά μάς λυπηθή ό Θεός μετά άπό τέτοια έγκλήματα; Όχι παιδιά Του, άνθρώπινα πλάσματά Του, αλλά και άγγελoi άκόμα άν ήμασταν, δέν θά μάς λυπόταν μέ τέτοια άσέβεια!

Δέν λυπήθηκε τούς άγγέλους, όταν ύψωσαν τό κεφάλι μέ έωσφορικό έγωισμό. Τούς έρριξε στο σκοτάδι, στα τάρταρα του άδη. Θά λυπηθή έμάς, άνθρώπους, πού ύψώνουμε θρασεία τήν κεφαλή και πηγαίνουμε κόντρα στο άγιο θέλημά Του; Έμάς, πού χαλάμε τά θαύματα Του;

Ό τραγικός συλλογισμός είναι του άπ. Πέτρου: «Εί γάρ ό Θεός άγγέλων άμαρτησάντων ουκ έφείσατο, αλλά σειραίς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εις κρίσιν τηρουμένου, πολλῶ μάλλον τούς όπίσω σαρκός έν έπιθυμία μισμοϋ πορευομένουσ και κυριότητος καταφρονούντας» (Β' Πέτρ. β' 4-10).

• Διώχουν τὰ παιδιά; Διώχουν τή χαρά.

• Διώχουν τὰ παιδιά; Δέχονται τό Σατανᾶ.

• Διώχουν τὰ παιδιά; Τινάζουν στόν ἄερα τίς γέφυρες, πού τούς ἐνώνουν μεταξύ τους. Τά παιδιά εἶναι οἱ γέφυρες. Ἔτσι ὑπογραμμίζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Γέφυρά τις ἐστὶ τὸ παιδίον. Ὡστε οἱ τρεῖς σάρξ γίνονται μία, τοῦ παιδὸς ἐκατέρωθεν συνάπτοντος» (Ε.Π.Ε. 22,344).

Ὁ Θεὸς δέν εἶναι γιὰ νά τιμωρῆ. Εἶναι γιὰ νά εὐλογῆ. Καὶ δίνει πλούσια τὴν εὐλογία του:

• Σ' ἐκείνους, πού ζοῦν τὴν εὐλογημένη ζωή τῶν ἀγγέλων, τὴν παρθενία. Σ' αὐτούς, πού ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἰσόβιο παρθενία καὶ ἀγνότητα: «ἐν παρθενίᾳ καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ ὄντας». Ἰσαγγελοὶ θεωροῦνται οἱ παρθένοι (Ματθ. κβ' 30).

• Σ' ἐκείνους, πού ζοῦν τὴ ζωή τοῦ εὐλογημένου, τοῦ τιμίου γάμου. Σ' ὅσους σηκώνουν τό σταυρό τοῦ γάμου καὶ ὑποδέχονται τοὺς παιδικούς ἀγγέλους. Γιὰ τὴν εὐλογία αὐτὴ μιλώντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος, τὴν θεωρεῖ ὡς τό μεγαλύτερο γαμήλιο δῶρο: «Ἄν ἀγνὴ τῆ νύμφῃ προσέλθῃ, ἂν ἐκεῖνο μόνον ἴδῃ τό σῶμα, καὶ ὁ πόθος ἐστὶ σφοδρός, καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ φόβος μείζων, καὶ τίμιος ὁ γάμος ὄντως, καθαρὰ καὶ ἀμίαντα δεχόμενος σώματα, καὶ τὰ τικτόμενα πολλῆς εὐλογίας ἐστὶ μεστά» (Ε.Π.Ε. 22,460). Μετάφρασις: Ἄν στό γάμο προσέρχωνται ἀγνοὶ καὶ γιὰ πρώτη φορά ἀπειρῶν ὁ ἕνας τό σῶμα τοῦ ἄλλου, τότε καὶ ὁ πόθος τοῦ γάμου θά εἶναι σφοδρός καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ μεγαλύτερος καὶ ὁ γάμος θά εἶναι ὄντως τίμιος, ἀφοῦ θά ἔχη δεχτῆ σώματα καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα, καὶ τὰ παιδιά, πού θά γεννηθοῦν θά εἶναι γεμᾶτα εὐλογίες.

• Εὐλογημένοι μποροῦν νά γίνουν ἀκόμη κι ἐκεῖνοι, πού μόλυναν τό γάμο καὶ ἔγιναν ἔνοχοι ἐγκλημάτων. Ἄν μετανοήσουν εἰλικρινά. Ἄν ἐξομολογη-

θοῦν συντετριμμένοι τό φρικτὸ ἀμάρτημά τους. Ἄν δείξουν καρπούς τῆς μετανοίας, δηλαδή, ἂν ἐπανορθώσουν τό ἀδίκημα, ἐφ' ὅσον βεβαίως εἶναι ἀκόμα σέ ἡλικία γονιμότητας.

Ἄφαιρέσαν ζωές; Νά παραδοθοῦν πλέον στή χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ νά γίνουν ὄργανα γιὰ νάρθουν ἄλλες παιδικές ζωές στόν κόσμο.

Ἐφραξαν τό δρόμο τῆς ζωῆς; Ν' ἀνοίξουν τώρα τό δρόμο γιὰ ὅσα παιδιά εἶναι δυνατὸν νά περάσουν στή ζωή. Καὶ νά ποῦν στό Θεό:

—Κύριε! Ἄρκετά ἀνακόψαμε τό θαῦμα Σου. Θελήσαμε νά βάλουμε τὸν ἑαυτὸ μας πάνω ἀπὸ Σένα. Ἐλέησέ μας. Ἀπὸ τώρα, ἔστω ἀπὸ τώρα, «γεννηθῆτω τό θέλημά Σου». Εἴμαστε ὄργανα τοῦ σχεδίου Σου, Κύριε!

• Γιὰ ὅσους σέ μεγάλη ἡλικία μετανοοῦν καὶ συντρίβονται, πού κατέστρεψαν τό θαῦμα τοῦ Θεοῦ μέ ἐκτρώσεις ἢ ἐμπόδισαν τό θαῦμα τοῦ Θεοῦ μέ ἀποφυγὴ τεκνογονίας, ἢ ἐπανόρθωσις τῆς ἀδικίας συνίσταται σέ ἄλλες πράξεις, ὅπως π.χ. γενναία προσφορά χρόνου καὶ χρήματος γιὰ τό ἔργο τοῦ Θεοῦ, γιὰ ἐλεημοσύνες, γιὰ ἀνακούφισι πασχόντων, γιὰ συμπαράστασι σέ πολύτεκνες οικογένειες, γιὰ ἱεραποστολὴ κ. ἄ.

• Ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἔμπρακτῃ μετάνοια εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπ' τὴν φρικκιστικὴν τύψειν.

Εἶναι ἡ καλύτερη γιορτὴ τῶν ἀγγέλων. Θά χτυπήσουν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες τοῦ οὐρανοῦ. Τό βεβαιώνει ὁ Κύριος: «Χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι» (Λουκ. ιε' 7).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Παραμύθια ἢ Ἀλήθεια;

Τό «εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα»

Ὁ θόρυβος γύρω ἀπ' τό λεγόμενο Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα ἦταν σημαντικός, τουλάχιστον τίς μέρες γύρω ἀπ' τό Πάσχα. Προκειμένου νά μειωθῇ ἡ λαμπρότητα τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιατί νά μὴ ρίξουμε τοὺς προβολεῖς τῆς δημοσιότητας καί τοῦ θαυμασμοῦ καί στό σκοτεινὸ ἀκόμα πρόσωπο τοῦ Ἰούδα;

Ὁ σεμνὸς καί λόγιος κληρικός π. Θεοδοσίος Μαρτζοῦχος, πρωτοσύγκελλος τῆς ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης, συνέταξε καί κυκλοφόρησε γιὰ τὴν ἐνορία του (Ἁγ. Ἰωάννη Χρυσόστομο Πρεβέζης) εὐσύννοπτο φυλλάδιο γιὰ τό ἀνακῶψαν θέμα. Ἐπειδὴ τό θεωροῦμε πολὺ κατατοπιστικό, τό ἀναδημοσιεύουμε.

Αὐτές τίς μέρες, ξανά καί ξανά, ἐφημερίδες καί τηλεοπτικοὶ σταθμοὶ φέρνουν στό προσκήνιο τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα». Ἴσως τό Πάσχα, πού πλησιάζει, σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους σέ μιὰ ἀγωνία ἀναζήτησης νοήματος, πού τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ τὴν ἔχουν νά κοιμᾶται σέ κάποια γωνιά τῆς ψυχῆς τους.

Εἶναι ἀπαραίτητο λοιπὸν ἡ ἀποσαφήνιση πολλῶν πραγμάτων, πού μᾶς εἶναι ἄγνωστα, προκειμένου νά καταλάβουμε περὶ τίνος πρόκειται.

Τὴν ἐποχὴ, πού ἀκολουθεῖ τοὺς μεγάλους φιλοσόφους Σωκράτη, Πλάτωνα καί Ἀριστοτέλη, διαδέχεται τό πελώριο φιλοσοφικὸ κῶμα τοῦ ὑποκειμενισμοῦ, τῶν Σοφιστῶν (Ἑλληνιστικὴ περίοδος). Δέν ὑπάρχει πλέον ἀλήθεια καί ψέμα, σωστὸ καί λάθος. Ὅλα εἶναι ὅπως τά βλέπεις. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν αὐθαίρετη ἀοριστία γεννιέται τό φιλοσοφικὸ θρησκευτικὸ κίνημα τοῦ **Γνωστικισμοῦ**. Τά βασικὰ χαρακτηριστικά του εἶναι:

α) ὅτι ὁ κόσμος φτιάχτηκε ἀπὸ ἓνα κακὸ Θεό, ἐνῶ μένει ἄγνωστος ὁ καλὸς Θεός,

β) ὅτι ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἔχει ἓνα ἄχρηστο κακὸ σῶμα καί μιὰ ψυχὴ, πού εἶναι συγγενὴς μέ τὸν ἀγαθὸ Θεό καί ἀποχτᾶ αὐτοσυνειδησία τοῦ πνευματικοῦ ἑαυτοῦ του, ὅταν γίνεται μέτοχος τῆς «Γνώσης» (γεγονός, ἀπ' τό ὁποῖο ὀνομάστηκαν καί Γνωστικοί).

Τίς ἀντιλήψεις τους αὐτές οἱ Γνωστικοὶ τίς διαδίδουν μέ διάφορα συγγράμματα, πού συνήθως ἐπιγράφονται ὡς Ἀποκαλύψεις, Πράξεις ἢ Εὐαγγέλια (π.χ. Πράξεις Πιλάτου, Ἀποκάλυψις Μωϋσέως, Πράξεις Παύλου, Εὐαγγέλιο Θωμᾶ, Εὐαγγέλιο Ἰούδα) καί ἔχουν τὴν γενικὴ ὀνομασία Ἀπόκρυφα.

Ἀπόκρυφα σημαίνει βιβλία μέ ὑποπτη καί ἀσαφῆ συγγραφικὴ προέλευση. Ὅχι βιβλία μέ περιεχόμενο, πού κάποιοι θέλουν ν' ἀποκρύψουν! Ἄλλωστε κυκλοφοροῦν ἀπὸ αἰῶνες καί μπορεῖ νά τά βρεῖ ὁποῖος θέλει σέ κάποιο βιβλιοπωλεῖο.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ παρέλαβε ἀπὸ Ἐκεῖνον τὴν διδασκαλία τῆς σωτηρίας καί τὴν διέσωσε καί τὴν μεταβίβασε στίς γενεές τῶν Χριστιανῶν μέ τό κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Χριστὸς ἔγινε ἄνθρωπος «κατὰ πάντα» καί δίδαξε τὴν ἀξία τοῦ συνόλου ἀνθρώπου (σώματος καί ψυχῆς). Δίδαξε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος **δὲν ἔχει σῶμα, ἀλλὰ εἶναι σῶμα**, μέ τό ὁποῖο καί μετέχει στήν γνώση-σχέση του μέ τὸν Θεό. Τό σῶμα δὲ τό ἀνθρώπινο, ὁ Χριστὸς τό πῆρε μαζί Του κατὰ τὴν Ἀνάληψη, πιστοποιώντας ἔτσι τὴν ἀξία του. Δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος ὀλόκληρος ἔχει ἐλεύθερη πρόσβαση καί «δικαίωμα» καί στό καλὸ καί στό κακὸ.

Μπορεί νά αγαπήσει ἢ τόν Χριστό ἢ τήν ἁμαρτία καί τόν διάβολο. Δέν ὑπάρχει οὔτε ὑποχρεωτικό καλό οὔτε σκοπός, πού ἀγιάζει τά μέσα.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι τό ὑπέρτατο δῶρο τοῦ Χριστοῦ στόν ἄνθρωπο, πού τόν διαφοροποιεῖ ἀπ' τή βιολογική του ἀναγκαιότητα καί κάνει νά ἔχει ἀξία ἢ κάθε ἀνθρώπινη ἀπόφαση καί ἐνέργεια.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πιστεῦε καί πιστεύει, ὅτι Ἀποκάλυψη εἶναι ὁ Χριστός. Τά κείμενα τῆς Γραφῆς εἶναι λόγος γιά τήν Ἀποκάλυψη. Μέ αὐτό τόν γνώμονα δέχτηκε ὡς θεόπνευστα τά βιβλία πού δίδασκαν σύμφωνα μέ τήν παράδοση-διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, καί ὄχι ὅσα ἀπλῶς εἶχαν ὡς τίτλο ἓνα ὄνομα αποστολικό!

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό κείμενα, οὔτε φοβᾶται κάποιο «νέο» κείμενο (μέ τήν ἔννοια τῆς χρονικῆς εὐρέσεως).

✠ ✠ ✠

Τό «**Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα**» εἶναι ἓνα γνωστικό κείμενο ἤδη γνωστό στόν ἅγιο Εἰρηναῖο, Ἐπίσκοπο τῆς Λυών τῆς Γαλλίας (130-208 μ.Χ.). Ἐκφράζει τίς γνωστικές ἀντιλήψεις περί τῆς δυαρχίας σώματος καί ψυχῆς.

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα δέν εἶναι ἀπαραιτήτη «φάση» στήν ἱστορία τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰούδας προδίδει τόν τόπο τῆς συγκεντρώσεως τοῦ Χριστοῦ καί τόν ὑποδεικνύει μέ φίλημα, γιά τό ἐνδεχόμενο νά μπερδευτοῦν οἱ στρατιῶτες ἀπ' τό σκοτάδι.

Τό ποιός εἶναι ὁ Χριστός τό γνωρίζουν οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Γραμματεῖς πρό πολλοῦ, ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός λέει τήν στιγμή τῆς προδοσίας: «**Σάν νά ἤμουν ληστής ἤρθατε νά μέ συλλάβετε! Κάθε ἡμέρα δίδασκα στόν Ναό “καί οὐκ ἐκρατήσατέ με”**».

Κατά τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα», ὁ Ἰούδας χρειαζόταν στόν Χριστό (!!) προκειμένου νά Τόν βοηθήσει ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό σῶμα Του!!!

Ὅμως ὁ Χριστός, ὅπως ἤδη εἶπαμε, διά τοῦ πάθους καί τοῦ Σταυροῦ, δόξασε τό σῶμα Του καί τό ἀνέστησε, ἄφθαρτο πλέον, καί τό ἔλαβε μονίμως «**συγκάθεδρον τῆς Θεότητος**».

Ἀντιλήψεις (σάν αὐτές πού ἐκφράζει τό «Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα») καμμιά σχέση δέν ἔχουν μέ τόν Χριστό καί τήν διδασκαλία Του.

✠ ✠ ✠

Γιά μᾶς μένει νά συνειδητοποιήσουμε, ὅτι:

1. Ὁ Θεός «**συστέλλεται**», δηλαδή, ὁ Ἀχώρητος γίνεται πεπερασμένος ἄνθρωπος, γιά νά «**συγχωρηθοῦμε**» καί ἐμεῖς στήν ἀπέραντη ἐλευθερία Του. Ὁ Σταυρός κρατάει γιά πάντα τήν ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ ἀνοιχτή καί τό σῶμα τρυπημένο, ὄντας μοναδική ἀπάντηση στίς ἐνστάσεις μας γιά τό κακό.

2. Ἡ πραγματική παντοδυναμία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πού ἀφήνει ν' ἀναπηδάει μιᾶ ἐλευθερία ἰκανή νά Τόν ἀρνεῖται. Ἡ δημιουργία του βρίσκεται στή σκιά τοῦ Σταυροῦ.

3. Ὁ Χριστός ἄφησε νά Τόν θανατώσουν (δολοφονήσουν), γιά νά προσφέρει σέ μᾶς τούς καθημερινούς δολοφόνους Του τήν ἐλευθερία. Νά τήν προσφέρει ὄχι σάν ἀντικείμενο, ἀλλά ὡς Ζωή, μέσα στήν ἀμοιβαιότητα τῆς ἀγάπης. Μῖας ἀγάπης, πού μᾶς λέει, ὅτι δέν χρειάζεται ν' ἀγαπήσουμε πρῶτα τόν Χριστό, ἀλλά **νά θυμηθοῦμε, ὅτι μᾶς ἀγαπάει.**

Σᾶς εὐχομαι, καλή Ἀνάστασή μας!

Ἀνάληψις-1 Ἰουνίου

Πρᾶξις οἰκονομίας

Ἦταν κατέβηκε ὁ Θεός Λόγος, ἀπόρησε ἡ γῆ. Δέν εἶχε ξαναδεῖ τέτοιο Πρόσωπο. Ὑστερα ἀπό θαῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶχε διατυπωθῆ ἡ ἀπορία: «Ποταπός ἐστίν οὗτος, ὅτι καί οἱ ἄνεμοι καί ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;» (Ματθ. η' 27).

• Ξενίζεται ἡ γῆ, σάν βλέπει τόν Ἰησοῦ.

• Ξενίζεται κι ὁ Οὐρανός, σάν βλέπει τό Θεάνθρωπο νά διασχίζει τό στερέωμα.

Οἱ ἄγγελοι βλέπουν τό Χριστό... ἀγνώριστο! Ὅταν κατέβηκε γιά τή σάρκωσι, ἦταν ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Στήν Ἀνάληψι Τόν βλέπουν ν' ἀνεβαίνει μέ ἀνθρώπινη μορφή.

Παίρνουν ἐντολή:

— Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν καί ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης» (Ψαλμ. κγ' 7).

Ἄποροῦν:

— Καί τίς ἐστίν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Ποιός εἶναι αὐτός, πού ἔρχεται καί καλεῖται Βασιλιάς δοξασμένος;

Ἡ ἀπόκρισις:

— Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστίν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης (Ψαλμ. κγ' 9-10).

Εἶναι ὁ φοβερός Θεός. Ἀνεβαίνει φορτωμένος τή σταυρωμένη καί ἀναστημένη ἀγάπη. «Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε. Ψάλατε τῷ βασιλεῖ ἡμῶν, ψάλατε, ὅτι βασιλεὺς πάσης τῆς γῆς ὁ Θεός, ψάλατε συνετῶς» (Ψαλμ. μστ' 6-8).

✠ ✠ ✠

Ἀνάληψις! Πρᾶξις μοναδική. Ἀλλά καί λέξις θανμαστή. Λέξις τῆς οἰκονο-

μίας. Κάνουμε «ἀνάληψι ἀπ' τήν τράπεζα». Λέξις καί τῆς θείας οἰκονομίας.

Οἰκονομία ὀνομάζεται καί τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μας.

• Ἡ μία οἰκονομία, ἡ ὑλική, κινδυνεύει συνήθως ἀπό χρεωκοπία.

• Ἡ ἄλλη, ἡ οἰκονομία τῆς χάριτος, ποτέ δέν χρεωκοπεῖ. Στήν ὑλική οἰκονομία τά νομίσματα διολισθαίνουν καί χάνουν τήν ἀξία τους. Στήν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστός δέν διολισθαίνει. Δέν ξεπέφτει. Δέν ἀμαρτάνει.

Ὁ Χριστός μόνο ἀνα-φέρεται καί συνανιστᾶ. Ἀνεβαίνει, δηλαδή, πρὸς τά πάνω καί ἀνεβάζει. Κατά τήν Ἀνάληψι «ἀνεφέρετο εἰς τόν οὐρανόν» (Λουκ. κδ' 51).

Μέ τήν Ἀνάληψι συμπληρώνεται ὁ κύκλος τῆς τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας. «Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καί τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν» (ἀπό τό κοντάκιο τῆς ἐορτῆς).

• Γιά νά γίνῃ ἀνάληψι ἀπὸ τράπεζα, προηγεῖται κατὰ θεοσις. Ὅσο πῖο πολλὰ καταθέτεις, τόσο πῖο πολλὰ ἀναλαμβάνεις. Καί στό Χριστό ἔχουμε πρῶτα τήν κατάθεσι. Ἡ Ἀνάληψις εἶναι ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς θείας οἰκονομίας. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ κατάθεσις.

Δέν κατέθεσε ὁ Χριστός μερικά ἀπλῶς ἀγαθά. Κατέθεσε τόν ἑαυτό Του στήν τράπεζα τῆς Ἀγάπης. «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν» (Ἰωάν. γ' 16).

Ἄφοῦ κατέθεσε, ἦρθε ἡ ὥρα νά γίνῃ ἡ Ἀνάληψις.

• Ἀναλήφθηκε, γιά ν' ἀναληφθοῦμε κι ἐμεῖς καί νά δοξαστοῦμε.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κήρυγμα και άκροατές

Ερχεται η στιγμή του κηρύγματος. Αναπόσπαστο στοιχείο κάθε ακολουθίας της Εκκλησίας. Μιά απ' τις τέσσερις λαχτάρες, με τις οποίες σπεύδουν οι πιστοί στη λατρευτική σύναξη, ιδίως κάθε Κυριακή πρωί. Πάντοτε είναι «προσκαρτεροῦντες τῇ διδασχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς» (Πράξ. β' 42).

• Ἡ θέσις τοῦ λατρευτικοῦ κηρύγματος κανονικά εἶναι μετὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλωστε τό περιεχόμενό του εἶναι **ἐρημνευτικό** καὶ σκοπός του ἡ **οἰκοδομή** κλήρου καὶ λαοῦ με βάσι τῆ Γραφῆ καὶ συμβούλους τοὺς θεοφόρους Πατέρες. Ἐν χρονικά ἔχει μεταφερθῆ τὴν ὥρα τοῦ «κοινωνικοῦ» ἢ πρὶν ἀπ' τὴν ἀπόλυσι, αὐτό γίνεται γιὰ λόγους **ἀγάπης**. Γιὰ ν' ἀκούσουν, δηλαδή, τό λόγο καὶ ὅσοι γιὰ ποικίλες αἰτίες ἤρθαν καθυστερημένοι στή θεία λατρεία.

• Ἡ θέσις, ἀπό ὅπου ἐξαγγέλλει ὁ κήρυκας τὴ διδασχῇ τοῦ εὐαγγελίου, ἄλλοτε εἶναι ὁ **ἄμβωνας**, ἄλλοτε τό **δεσποτικό** βῆμα, ἄλλοτε ἡ **ὥραία πύλη**. Ἀνάλογα με τό χωρο τοῦ ναοῦ. Νᾶναι τέτοια ἡ θέσις τοῦ κήρυκα, ὥστε καὶ ἀπό ὅλους νᾶναι ὁρατός καὶ ἀκουστός, ἀλλά καὶ νά μή βροῖσεται σέ ἀπόστασι καὶ ξεκομμένος ἀπ' τό λαό.

Ἔοιοι ἐτοιμάζονται γιὰ τό κήρυγμα. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὡς πυρός ἀναμμένος, προβάλλει. Καλεῖ καὶ προσκαλεῖ. Οἱ καρδιές σέ πόθο ἱερό. Ἔτοιμες νά δεχτοῦν τό θεϊκό σπόρο. **Σιγή** ἐπικρατεῖ σ' ὅλο τό χωρο τῆς λατρείας. **Προσοχή** καὶ προσήλωσις. Τίποτε δέν ἀποσπᾶ τὴν προσοχή ὅση ὥρα ἀκούγεται τό κήρυγμα. Ὁ λαός με κατάνυξι. Οἱ λειτουργοί στό ἱερό βῆμα με προσοχή. Οἱ παράγοντες τοῦ ναοῦ (ἐπίτροποι, νεωκόροι, ψάλτες), ὡς μαθητές Κυρίου, στέκουν με σεβασμό.

• Ὁ τίμιος ἐργάτης τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου ἔχει **συνείδησι** τῆς ἀποστολῆς του. Γνωρίζει τί ὑψηλό ἐργο ἐπιτελεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη. Γι' αὐτό καὶ δέν ἐπιτρέπει τὴν ὁποιαδήποτε ἀσέβεια ἢ ἐσκεμμένη καὶ συστηματική ἀπροσεξία κατὰ τό κήρυγμα. **Θερμός** γίνεται ὁ κήρυκας, ὄχι μόνο ὅταν με ζῆλο ὁ ἴδιος προετοιμάζεται γιὰ τό δύσκολο ἐργο του, ἀλλά καὶ ὅταν ἀξιῶνεται νά κηρύττη σέ **ἀκροατήριο εὐμένες**.

Ἐνας πεπειραμένος καὶ δυνατός «ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ» (Λουκ. κδ' 19) κήρυκας ἔχει πιθανότητα νά μετατρέψη τό **ἀκούσιο** ἀκροατήριο σέ **ἐκούσιο**. Δηλαδή, καταφέρει κάποτε κι αὐτούς, πού στό ναό στέκουν με ἀπάθεια, γιὰτί κάποιο μνημόσυνο ἢ κάποια γιορταστική ἐκδήλωσις ὠδήγησε ἐκεῖ τά βήματά τους, νά τοὺς καθηλώσῃ με τόν ὥραϊο, προσεγμένο καὶ πειστικό του λόγο.

Ἄλλ' ἡ χαρά τοῦ κήρυκα εἶναι μεγάλη, ὅταν βλέπῃ ἀκροατές ἐτοιμούς νά δεχτοῦν καὶ νά προσλάβουν τίς οὐράνιες ἀλήθειες. Διακρίνει στά μάτια τῶν ἀκροατῶν τὴ λαχτάρα γιὰ τό λόγο. Ἡ δική του φλόγα γιὰ κήρυγμα (Α' Κορ. θ' 16) συναντᾶ τὴ δική τους φλογερὴ ἐπιθυμία. Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τί μακαριώτερον ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτων ἀκροατῶν διαλεγομένων, οὕτω θερμῆν καὶ διεγερμένην κεκτημένων ἀγάπην; Οὐδενός γάρ οὕτω μάλιστα δεῖ τῶ λέγοντι, ὡς ἐννοίας ἀκροατοῦ*» (4,124). Μετὰ φρασῖς: Πιό εὐτυχισμένος ἀπό μένα δέν ὑπάρχει, ὅταν κηρύττω σέ τόσοσ ἀκροατές, πού ἔχουν θερμὴ καὶ σπουδαία ἀγάπη. Διότι τίποτε ἄλλο δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ κήρυκας, ὅσο τὴν εὐνοια τοῦ ἀκροατοῦ.

Τί εἶναι τό κήρυγμα;

● Είναι η **μύησις** στην αγάπη του Θεού, όπως φανερώνεται στο πρόσωπο του Ίησού Χριστού. Ο τρόπος της μύησεως, της εισαγωγής της ψυχής στο μυστήριο της θείκης αγάπης, είναι **κενωτικός**. Μέ απλότητα ο κήρυκας αποκαλύπτει το υπερουράνιο μυστήριο, το Θεό Λόγο, που «ἐκένωσεν ἑαυτόν, μορφὴν δούλου λαβών» (Φιλπ. β' 7). Ἡ μύησις στην αγάπη του Χριστού αποβλέπει στη **μίμησι** του Χριστού.

● Είναι ο **ἀντίλαλος** του Οὐρανοῦ. Ἐάν ὁ Θεός Πατέρας τὴν ὅλη πνευματικὴ πορεία τὴ συνοψίξῃ στοῦ «Αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἀκούετε» (Ματθ. ιζ' 5), τὸ κήρυγμα ἀποσαφηνίζει τὰ σημεῖα τῆς ὑπακοῆς στὶς συγκεκριμένες ἐντολές τοῦ Χριστοῦ.

● Είναι ἡ **ἀφύπνισις** τῶν ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ πρὸς ἀγῶνα. Αὐτὴ ἡ ἀφύπνισις ἀπαιτεῖ συγκεκριμένα καὶ δυνατὰ ἐσωτερικὰ σαλπίσματα. Ἀκαταλαβίστικα λόγια ἢ ρητορισμοὶ μπορεῖ νὰ ἐντυπωσιάσουν καὶ ν' ἀνυψώσουν τοὺς ἐγωιστικὸς «πόντους» τοῦ ἱεροκήρυκα, ἀλλὰ τὸ λαὸ δὲν τὸν ἀνεβάζει ἐνθουσιαστικά πρὸς ἱεροῦς ἀγῶνες. Σκοπὸς δὲν εἶναι τὸ ἐξωτερικὸ χειροκρότημα, ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικὸ σιγήτημα. «Ἐάν ἀδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῶ, τίς παρασκευάζεται εἰς πόλεμον;» (Α' Κορ. ιδ' 8).

● Είναι **καμπάνα** διεγερτικὴ. Οἱ μέριμνες τῶν ἀνθρώπων σήμερα εἶναι πολλές. Τὶς κουβαλᾶνε καὶ στοῦ ναοῦ κατὰ τὴ λατρεία. Μαζὶ καὶ τὸν κόπο ἀπ' τὴν ἐργασία τὴν ἐπίπονη. Κάποτε καὶ τὰ μάτια τοὺς κλείνουν ἀπ' τὴν κούρασι. Ἐάν, λοιπόν, καὶ τὸ κήρυγμα τῆς λειτουργίας δὲν εἶναι σημαντικό, ἀξιοπρόσεκτο, ἐνδιαφέρον, συναρπαστικό, μπορεῖ νὰ καταντήσῃ εἶδος ὑπνωτικοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος ρωτᾷ: «Ἐάν μὴ εὖσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; Ἐσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες» (Α' Κορ. ιδ' 9).

● Είναι ἡ **χάραξις γραμμῆς** πρὸς τὴ σωστὴ πνευματικὴ κατεύθυνσι. Δὲν ἔχει διαφοροῦμενα ἢ ὑπονοούμενα. Ἐμφανίζει τὸ λόγο ὡς κανὸνα ζωῆς, ὡς τρόπο ὑπόδειξις, ὡς κώδικα καθημερινῆς συμπεριφορᾶς.

● Είναι ἡ **χειραγωγία** τῶν καλοπροαιρέτων ψυχῶν, πού κατὰ ξέρον γιὰ τὸ Χριστὸ, μὰ θέλουν βοήθεια, γιὰ νὰ φτάσουν στὴ σωστὴ ἐρμηνεία, στὴν ἀποκάλυψι τῆς ἀλήθειας. Ὅσο κι ἂν διάβαζε τὴ Γραφὴ ὁ εὐνοῦχος τῆς Κανδάκης, δὲν θὰ ἔφτανε στοῦ Χριστοῦ χωρὶς χειραγωγὸ τὸ Φίλιππο. Πῶς μπορῶ μόνος μου, «ἐάν μὴ τις ὀδηγήσῃ με;» (Πράξ. η' 31).

Ἐκεῖνος παρακάλεσε τὸ διάκονο τοῦ Θεοῦ νὰ προσκολληθῇ κοντὰ του καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ λόγο. Σήμερα παρακαλοῦν οἱ χριστιανοὶ τοὺς ἀφωσιμένους στὴν ἐξηγήσῃ τῶν Γραφῶν διακόνους τῆς Ἐκκλησίας νὰ τοὺς καθοδηγήσουν;

● Είναι ἡ **σπορά** τοῦ Θεοῦ. Πολλές φορές νομίζουμε, ὅτι πάει χαμένη. Δὲν βλέπουμε καλλιέργεια, καρπούς. Ὁ κήρυκας ἔχει καρδιά **ὑπομονῆς** καὶ **ἐπιμονῆς**. Ὅσο γιὰ τὴν καρποφορία, ἂς ἀκούσουμε τὸν θεομουργὸ κήρυκα, τὸν ἱερό Χρυσόστομο: «Ἀγωνιῶ σφόδρα καὶ δέδοικα μὴ ἀνόνητος ὑμῖν ἡ γεωργία γένηται, καὶ ταῦτα οὐδέ μέλλων αὐτὸς εἰς τὸν τοῦ κόπου τούτου παραβλάπτεσθαι μισθόν... Κἂν ἡ γεωργουμένη γῆ μηδὲν ἐξενέγκῃ καρπὸν, ἡμῶν ἅπαντα ἐπιδειξαμένων πόνον, ὁ καὶ ταύτης καὶ ἡμῶν Κύριος οὐ περιόψεται κεναῖς ἡμᾶς ἀπερχομένους ἐλπίσιν, ἀλλὰ δώσει τὰς ἀμοιβὰς» (Ε.Π.Ε. 12,664). Μετάφρασις: Ἀγωνιῶ πάρα πολὺ καὶ φοβᾶμαι, μήπως ἡ καλλιέργειά σας ἀποβῇ μάταιη. Κι αὐτό, μολονότι ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ ζημιωθῶ. Τὸ μισθὸ μου γιὰ τὸν κόπο τοῦ κηρύγματος θὰ τὸν λάβω... Κι ἂν ἀκόμα ἡ γῆ πού καλλιεργεῖται (τὸ ἀκροατήριον) δὲν ἀποδώσῃ κανένα καρπὸ, ἀφοῦ οἱ κήρυκες καταβάλαμε κάθε κόπο, ὁ Κύριος καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς ζωῆς μας δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγουμε καὶ νᾶχουν διαψευστῆ οἱ ἐλπίδες μας. Θὰ μᾶς ἀμείψῃ.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Σύναξις αγάπης ἢ επιδείξεων;

Α΄ Κορ. 1α΄ 20–22. 33–34

Τό κοινό, ιδιωτικό (στ. 20–21)

οὔ ἐγκείται τό νέο σκάνδαλο, γιά τό ὅποιο ὁ Παῦλος ἀναγκάζεται νά μιλήσῃ καί πά-
λι αὐστηρά, ἔστω καί μέ εὐγενέστερο κά-
πως τρόπο; Μαζεύονταν οἱ χριστιανοί ὅλοι γιά
τό λεγόμενο «Κυριακόν δεῖπνον», γιά τό μυ-
στήριο τῆς Θείας Κοινωνίας.

Ὁ Κύριος καλεῖ τούς πιστούς νά φάγουν τό
Σῶμα Του καί νά πιοῦν τό Αἷμα Του. Τό «Λά-
βετε φάγετε» καί τό «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες»
(Ματθ. κοτ΄ 27) ἔχει ἀποδέκτες ὅλους τούς πι-
στούς. Κοινό τό πνευματικό τραπέζι. Κοινό
στήν πρώτη Ἐκκλησία καί τό ὑλικό τραπέζι.

Στήν ἀρχή παρασκεύαζαν τό κοινό φαγητό
καί τό διένεμαν στους ἀδελφούς οἱ ἴδιοι οἱ Ἀ-
πόστολοι. Ἀργότερα, γιά νά μήν ἀπορροφη-
θοῦν ἀπό τό «διακονεῖν τραπέζαις» (Πράξ. στ΄
2), κάλεσαν τήν πρώτη Ἐκκλησία καί ἐξέλεξε
τούς ἐπί τῶν διακόνους.

Στά μετέπειτα χρόνια καί στίς ἄλλες κατά τό-
πους Ἐκκλησίες, γιά νά τηρηθῆ ἡ ἱερή συν-
θήθεια τῆς κοινῆς τραπέζης, ἔφερναν καθένας
ἀπ' τό σπίτι του φαγητά. Τά προσέφεραν ὅλοι
γιά ὅλους. Ἐπικρατοῦσε ἡ ἀγάπη. Ἐξ οὗ ὠνο-
μάσθηκαν τά δεῖπνα «Ἁγάπαι».

Στήν Κόρινθο, ὅπου καί οἱ πολλές παρεκ-
κλίσεις, συνέβαινε ἡ ἐκτροπή, γιά τήν ὁποία μι-
λάει ὁ Παῦλος παρακάτω: «Συμμερομένων οὖν
ὕμων ἐπί τό αὐτό οὐκ ἔστι Κυριακόν δεῖπνον
φαγεῖν. Ἐκαστος γάρ τό ἴδιον δεῖπνον προ-
λαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καί ὅς μέν πεινᾷ, ὅς δέ
μεθύει» (στ. 20–21). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελλη-
νική: «Ὅταν, λοιπόν, μαζεύεστε ὅλοι μαζί, δέν
εἶναι δυνατόν νά φάγετε τό Κυριακό δεῖπνο (τό
δεῖπνο, πού ὁ Κύριος συνέστησε). Διότι καθέ-
νας δέν περιμένει γιά τό φαγητό τούς ἄλλους,
ἀλλά σπεύδει καί τρώγει τό δικό του φαγητό, κι

ἔτσι ἄλλος μέν πεινάει, ἄλλος δέ παραχορταί-
νει».

● Ἡ σύναξις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σύνα-
ξις προσώπων, πού ἔχουν πνευματικές,
ἀλλά καί ὑλικές ἀνάγκες.

Δέν εἶναι δυνατόν γιά μέν τίς πνευματικές
ἀνάγκες νά ἔχουν ὅλοι κοινή πηγή, τό ἅγιο
Ποτήριο, καί γιά τίς ὑλικές ἀνάγκες νάχη καθέ-
νας τή δική του πηγή, τή δική του οἰκονομική
καί κοινωνική κατάσταση.

● Ἡ σύναξις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σύνα-
ξις ἀγάπης. Προσφέρεται ἀπό ἀμέτρητη
ἀγάπη ὁ Θεάνθρωπος Κύριος «εἰς βρώσιν καί
πόσιν τοῖς πιστοῖς». Ὅταν οἱ πιστοί ἐτοιμάζονται
νά μετάσχουν τοῦ θείου Δείπνου, ἀκούνε τόν
πρεσβύτερο τῆς Ἐκκλησίας νά ζητᾷ ἀγάπη γιά
νά προσέλθουν: «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως
καί ἀγάπης προσέλθετε».

Πῶς, λοιπόν, ἦταν δυνατόν νά μή καυτηριά-
σῃ ὁ Παῦλος ἐκείνους, πού ἡ ἔλλειψις ἀγάπης
φαίνονταν ἀκόμα καί στήν προκλητική ἀδιαφο-
ρία τους γιά τούς φτωχοῦς; Ἐφερναν τά δικά
τους πλούσια ἐδέσματα νά τ' ἀπολαύσουν μό-
νοι, καί ἀδιαφοροῦσαν, ἂν οἱ φτωχοί ἀδελφοί
τους πεινοῦσαν! Λησμονοῦσαν, ὅτι «συνήρχο-
ντο ἐπί τό αὐτό» (στ. 20).

Τηροῦσαν τόν τύπο τοῦ φαγητοῦ πρῖν ἢ με-
τά τῆς Θείας Κοινωνίας, ἀλλά χωρίς ἴχνος ἀγάπης.
«Ἐκαστος γάρ τό ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει
ἐν τῷ φαγεῖν, καί ὅς μέν πεινᾷ, ὅς δέ μεθύει»
(στ. 21). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τό μέν
σχῆμα τῆς συνόδου, φησί, ἄλλο· ἀγάπης γάρ
ἐστὶ καί φιλαδελφίας. Εἷς γοῦν ὕμῶν ἅπαντας
δέχεται τόπος, καί ὁμοῦ συναγελάζεσθε. Ἡ δέ
τράπεζα λοιπόν οὐκ ὁμοία τῇ συνόδῳ» (Ε.
Π.Ε. 18α,190). Μετάφρασις: Ὁ σκοπός τῆς
συνάξεως εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ φιλαδελφία.
Ἕνας ὅλους τόπος σᾶς ὑποδέχεται, καί μαζί

ένώνεστε σέ μία κοινωνία. Ἄλλ' ὁ τρόπος, πού μαζεύεστε γιά τό φαγητό, δέν μοιάζει μέ τό σκοπό τῆς συνάξεως.

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σύναξις ἁγίων, ὄχι ἁγρίων. Ἐάν καί κατά τή λατρευτική σύναξι δεσπόζουν τά ἄγρια πάθη, ὅπως ἡ λαιμαργία καί ἡ πλεονεξία, τότε ὁ ναός μεταβάλλεται σέ κοσμικό κέντρο. Δέν πᾶμε στήν ἐκκλησία, γιά νά φᾶμε καί νά πιοῦμε, νά ικανοποιήσουμε τή γαστέρα, νά μεθύσουμε καί νά γλεντήσουμε. Οἱ ἐκτρεπόμενοι, πού καυτηριάζει ὁ Παῦλος, φανέρωναν ὄλη τους τή λαιμαργία, ὅλο τόν ὑλιστικό τρόπο τῆς ζωῆς τους, ὄλη τήν ἔλληψι ἐνδιαφέροντος γιά τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. *«Ἐκαστος γάρ τό ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καί ὅς μὲν πεινᾷ, ὅς δέ μεθύει»* (στ. 21).

Δέν περίμεναν νά ἔλθουν οἱ ἄλλοι, ἰδίως οἱ φτωχοί, γιά τί ἀναγκάζονταν νά δώσουν καί σ' αὐτούς! Ἀφοῦ ἦσαν δικά τους! Ἀφοῦ μόνο γιά τήν κοιλιά τους ἐνδιαφέρονταν!

Δέν εἶναι δυνατόν ὁ κατ' ἐξοχήν τόπος πνεύματος, ὁ τόπος τῆς λατρείας, νά ὑλιστικοποιήται! Πολλοί εἶναι, πού ὄχι ἀπλῶς ζοῦν *«ἐκ τοῦ ναοῦ»*, ἀλλά κυριολεκτικά πλουτίζουν ἐκμεταλλευόμενοι τήν κοινή λατρεία.

Κοινά τά πάντα

Κοινή ἡ λατρεία, ἀλλ' ἕνας *«τσεπώνει»!* Ὁ κακός ποιμένας (*«λυκοποιμένας»*), πού εἰσπράττει τά λεγόμενα *«τυχερά»!*

Κοινή ἡ λατρεία, ἀλλ' ἑνός ὁ κορβανᾶς γεμίζει καί ξεχειλίζει! Ἄγρια πάθη, πού ικανοποιεῖν καί στό χώρο τῆς ἁγίας λατρείας!

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σύναξις καθολική, ὄχι ἰδιωτική. Δέν πᾶμε γιά ἰδιωτικές ὑποθέσεις στή λατρευτική σύναξι. Ὅτι προσφέρει κανεῖς στό ναό, γιά τήν κοινή λατρεία τό προσφέρει, γιά ὅλους τούς πιστούς, ὄχι γιά νά τό πάρη πίσω αὐτός κατ' ἐξαίρεσιν.

Ὁ Κύριος, προσφερόμενος, δέν κραταίε τίποτε γιά τόν ἑαυτό Του. Ὅλος προσφέρεται γιά ὅλους. Δέν ὑπάρχει ἰδιωτικός Χριστός. Ὑπάρχει ὁ κοινωνικός Χριστός, γιά ὄλη τήν κοινωνία. Λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Τό κυριακόν δεῖπνον, τουτέστι, τό δεσποτικόν, ὀφείλει κοινόν εἶναι. Τά γάρ τοῦ δεσπότου οὐχί τοῦδε μὲν ἐστὶ τοῦ οἰκέτου, τοῦδε δέ οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κοινὴ ἢ πάντων»* (Ε.Π.Ε. 18α, 192). Μετάφρασις: Τό Κυριακόν δεῖπνον, δηλαδή, τό δε-

σποτικό, πρέπει νά εἶναι κοινόν. Καθ' ὅσον στά ὅσα προσφέρει ὁ Δεσπότης Κύριος δέν λέμε, αὐτό εἶναι τοῦ τάδε, ἐκεῖνο ὄχι, ἀλλ' ὅλα εἶναι κοινά.

● Ἡ Ἐκκλησία εἶναι σύναξις ἰσότητος. Δέν μπορεῖ στόν ἐπίγειο παράδεισο, ὅπως ἡ θ. Λειτουργία, νά ἐμφανίζονται κραυγαλέες ἀνισότητες, ἄλλος νά πεινάει καί ἄλλος νά μεθάει. *«Ὅς μὲν πεινᾷ, ὅς δέ μεθύει»* (στ. 21).

Μήπως αὐτό δέν συμβαίνει καί σήμερα, καί σέ μεγαλύτερη ἔκτασι καί ἔντασι; Ὅσοι προσέρχονται στήν ἐκκλησία, γιά τό κοινόν Εὐχαριστιακόν δεῖπνον, ἔχουν ὅλοι τά ἴδια ἀγαθά, κατά τίς ἀνάγκες τους; Ἀντίθετα, βλέπουμε ἀκόμα καί οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ νά κάνουν διακρίσεις πάντοτε ὑπέρ τῶν *«κατεχόντων»*, ὑπέρ τῶν πλουσίων ἢ τῶν *«ἐν ὑπεροχῇ ὄντων»!*

Μήπως ἡ Ἐκκλησία ἔχασε τήν παγκοσμιοτήτα της; Ἐάν συνειδητᾶ οἱ λειτουργοί τῆς αἰσθάνονται ὅλα τά παιδιά τοῦ κόσμου μέλη τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ, πῶς ἀνέχονται τό *«ὅς μὲν πεινᾷ, ὅς δέ μεθύει»* (στ. 21);

Ὑπάρχουν χριστιανοί, πού ἔχουν καταθέσεις σέ τράπεζες καί ζοῦν πολυτελέστατα, καί ὑπάρχουν καί οἱ λαοί τοῦ κόσμου, πού ὑποσιτίζονται καί λιμοκτονοῦν. Κατανάλωσις ἀπ' τό ἕνα μέρος, ὑποσιτισμός ἀπ' τό ἄλλο.

Μήπως καί σέ λεγόμενα ἐκκλησιαστικά κτίσματα, ναούς, μοναστήρια, πνευματικά κέντρα κ.λπ. δέν παρατηρεῖται ἡ προκλητικότητα; Ἄλλοι οὔτε καλύβα δέν ἔχουν, καί ἐμεῖς κτίζουμε παλάτια τάχα γιά τό Χριστό, πού ὅμως ἡ ἐκούσια πτωχεία Του μᾶς ἔσωσε!

● Τίποτε ἄλλο δέν σκανδαλίζει τούς λεγόμενους κοσμικούς, ὅσο ἡ ἀνισότητα, πού ἔμμεσα ἢ ἄμεσα καλλιεργεῖται καί στό χριστιανικό χώρο. Ὁ Παῦλος θεωρεῖ ἔγκλημα κατά τῆς ἐνότητος καί ἰσότητος τό ὅτι μερικοί ἔτρωγαν πλουσιοπάροχα, τή στιγμή, πού ἄλλοι πέθαιναν ἀπό τήν πείνα.

Τουλάχιστον, ὄχι προκλητικά (στ. 22)

Ἄμαρτάνει κανεῖς ἔξω ἀπ' τό ναό. Τουλάχιστον ἄς σεβαστῆ τόν ἱερό χώρο.

Ἦθελαν ἐν προκειμένῳ ὠρισμένοι νά καλοτρῶνε καί νά καλοπίνουν, ἀκόμα καί νά μεθᾶνε; Ἄς κάθονταν στό σίπι τους. Γιάτί νά *«μαγαρίζουν»* καί τόν τόπο τῆς λατρείας; *«Μή γάρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τό ἐσθίειν καί πίνειν; Ἡ τῆς*

ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καί κατασχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί ὑμῖν εἶπω; Ἐπαινέσω ὑμᾶς ἐν τούτῳ; Οὐκ ἐπαινῶ» (στ. 22). Στὴν ἀπλοελληνική: «Μήπως δὲν ἔχετε σπίτια, γιὰ νὰ τρῶτε καί νὰ πίνετε; Γιατί καταφρονεῖτε τὴν ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, καί θέλετε νὰ προσβάλλετε τοὺς φτωχοὺς; Τί νὰ σᾶς πῶ; Θέλετε μήπως νὰ σᾶς ἐπαινέσω γιὰ τὴ συμπεριφορά σας αὐτή; Ὁχι, δὲν σᾶς ἐπαινῶ».

● Ἡ παρουσία τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ὑποχρεωτική στὴ σύναξι. Δὲν νοεῖται μέλος τῆς Ἐκκλησίας, πού δὲν λειτουργεῖται.

Ἔτσι θέλουν νὰ ἔχουν τυπικές σχέσεις μὲ τὴν ἐκκλησία καί ἐμφανίζονται μόνο γιὰ «κοινωνικούς» λόγους στό ναό, ὀφείλουν τουλάχιστον νὰ σέβονται τὸ κῶρο. Κανείς δὲν τοὺς ὑποχρεώνει νὰ μποῦν στὴν ἐκκλησία.

Ἔτσι καί τοὺς πλεονέκτες τῆς Κορίνθου. Κανείς δὲν τοὺς ὑποχρεώνει νὰ φέρνουν τὰ φαγητά τους στὴ σύναξι. Ἀφοῦ δὲν τὰ ἔφερναν γιὰ τὸ λόγο, πού ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων ἡμερῶν λειτουργοῦσε ὡς κοινόβιο, ἄς τὰ κρατοῦσαν στό σπίτι τους.

● Κακό δὲν ἦταν μόνο, ὅτι διέθεταν πολυτελῆ ἐδέσματα καί ποτά.

● Χειρότερο κακό, ὅτι λειτουργοῦσαν ὑποκριτικά. Τηροῦσαν ἓνα τύπο, χωρὶς προσωπική θυσία, μέ ψέμα, σάν ἐκεῖνο τοῦ Ἀνανία καί τῆς Σαπφείρας (Πράξ. ε' 1-6). Καί στά μάτια τῶν ἀποστόλων ἤθελαν νὰ φανοῦν ὅτι ἦσαν ἐλεήμονες, καί τὸ πρὸς ἐλεημοσύνη ποσό κατακράτησαν κατὰ τὸ ἥμισυ καί ψέματα εἶπαν, ὅτι δὲν κράτησαν τίποτε. Ὁρισμένες πράξεις προϋποθέτουν ἀγάπη, ταπεινῶσι καί ἀπόλυτη πίστι στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

● Ἀκόμα χειρότερο κακό, ὅτι στό κῶρο τῆς ἀπόλυτης ἰσότητας καί ἀπλότητας, μερικοὶ εἰσήγαγαν τὸ πνεῦμα τῶν διακρίσεων. Στὴν ἐκκλησία δὲν ὑπάρχουν κοινωνικές καί οικονομικές διακρίσεις. Δὲν ὑπάρχουν κατηγορίες πολιτῶν. Δὲν ὑπάρχουν ὑψηλότερα ἢ χαμηλότερα στασίδια. «Ἡ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καί κατασχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας;» (στ. 22).

● Τό στοιχεῖο τῆς ἐπιδείξεως, πού κοντὰ στὴ λαίμαργία καί τὴ σκληρότητα ὑπῆρχε, βεβήλωνε τὸν ἱερό κῶρο τῆς συνάξεως. Ἀποτελοῦσε προσπάθεια διαπομπεύσεως καί ξευτελισμοῦ γιὰ τοὺς «παρακατανοῦς», γιὰ τοὺς μικροὺς, γιὰ τοὺς φτωχοὺς καί ἄσημους.

Ἄλλὰ στά μάτια τοῦ Θεοῦ οἱ μικροὶ εἶναι οἱ μεγάλοι. Εἶναι οἱ «ἀδελφοί» τοῦ Κυρίου, ἐφ' ὅσον χωρὶς γογγυσμὸ σπκῶνουν τίς δοκιμασίες. Στὴν παραβολὴ ὁ Λάzaros ἦταν ὁ ἀξιοθαύματος στά μάτια τοῦ Θεοῦ (Λουκ. ιστ' 19-31).

Σύναξις ἀγάπης (στ. 33-34)

Στὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει προσωποληψία. Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος καυτηριάζει τὴν τιμὴν σέ πλουσίους καί τὴν περιφρόνησι τῶν φτωχῶν καί ἀσπίμων (Ἰακ. β' 1-7).

● Ἡ Ἐκκλησία, ὡς σῶμα Χριστοῦ, εἶναι κῶρος ἰσοτιμίας καί ἀλληλεγγύης.

● Ὁ κῶρος τῆς λατρευτικῆς συνάξεως, ὡς κῶρος ὑψίστης δωρεᾶς, εἶναι κῶρος, ὅπου καταργοῦνται οἱ ὀποιοσδήποτε διακρίσεις.

● Ὁ κῶρος τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι κῶρος, ὅπου κάνεται ἡ ἀτομικότητα καί ἐξάιρεται ἡ κοινωνικότητα. Ὁφείλουν ἐπίσκοποι καί πρεσβύτεροι ν' ἀπαγορευοῦν ὡς βεβήλωσι ὀποιαδήποτε διάκρισι.

● Ἡ σύναξις τῶν χριστιανῶν εἶναι σύναξις ἀγάπης. Συνέρχονται, περιμένοντας καί τοὺς ἄλλους ἀδελφούς. Ἄν κάποιος δὲν τὸ καταλαβαίνει, ἄς παραμένουν στό σπίτι τους. «Ὡστε, ἀδελφοί μου, συνεχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν ἀλλήλους ἐκδέχεσθε. Εἰ δέ τις πεινᾷ, ἐν οἴκῳ ἐσθιέτω, ἵνα μὴ εἰς κρῖμα συνέρχησθε. Τὰ δέ λοιπὰ ὡς ἂν ἔλθῳ διατάξομαι» (στ. 33-34). Στὴν ἀπλοελληνική: «Ὡστε, ἀδελφοί μου, ὅταν μαζεύεστε γιὰ τὸ Κυριακὸ δεῖπνο, νὰ περιμένετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ μοιρασθῆτε τὴν ἀγάπην καί τὰ ἀγαθὰ. Καί ἂν κάποιος πεινᾷ, ἄς τρῶῃ στό σπίτι του, γιὰ νὰ μὴ καταντοῦν οἱ συνάξεις σας αἰτία κατακρίσεως. Τὰ ἄλλα θὰ τὰ ρυθμίσω, ὅταν ἔρθω».

● Ὅπου ὁ Χριστὸς προσφέρεται ὀλόκληρος, ἄς ζοῦν οἱ πιστοὶ τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπην.

● Ὅπου τὸ μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας λειτουργεῖ, ἄς ζοῦν οἱ χριστιανοὶ καί τὴν ἀγάπην τῆς μεταξύ τους κοινωνίας.

● Ὅπου ἡ ὕλη ὑποτάσσεται στό πνεῦμα, ἄς μὴν ἀφήνουν οἱ πιστοὶ νὰ κυριαρχῆ ὁ ὕλισμός, ἡ κραυγὴ καί ἡ μέθη.

● Ὅλα κοινά.

● Ἡ Ἐκκλησία μία.

● Ὁ Χριστὸς ἓνας.

● Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐξ Ἰησοῦ γιὰ ὅλους.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Βλασφημία ἢ αὐτοσυνειδησία;

Ποιά ἡ πρώτη ἀλήθεια, πού ἀπ' αὐτήν ἐξαρτᾶται ἡ ἀλυσίδα ὄλων τῶν ἀληθειῶν; Ὁ Χριστός εἶναι Θεός! Ἀπ' αὐτή τήν ἀλήθεια ἐξαρτᾶται ὅλη ἡ ζωή μας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, πού ἔγινε ἄνθρωπος γιά μᾶς. Ὁ Ἄναρχος καί Ἄχρονος, πού θέλησε νά περπατήσῃ στόν πλανήτη μας ὡς Θεάνθρωπος, νά σταυρωθῆ γιά μᾶς καί ν' ἀναστηθῆ γιά μᾶς.

—Θεός ὁ Χριστός!

Γι' αὐτό ἤθελαν νά Τόν λιθοβολήσουν. Διότι ὠνόμασε τόν ἑαυτό Του Θεό. Τόν εἶχαν συλλάβει καί ἐτοιμάζονταν νά Τόν λιθοβολήσουν. Κι Ἐκεῖνος τούς ρωτᾷ:

—Γιά ποιό ἔργο μέ λιθοβολεῖτε;

Οἱ Ἰουδαῖοι, ἐμπαθεῖς, ἀλλά καί ἀφελεῖς, ἀπαντοῦν:

—Γιά καλό ἔργο δέν σέ λιθοβολοῦμε, ἀλλά γιά τή βλασφημία. Σὺ, «ἄνθρωπος ὦν ποιεῖς σεαυτόν Θεόν» (Ἰωάν. ι' 32).

Βλασφημία καλοῦν, ὅτι ὁ Κύριος παρουσίαζε τόν ἑαυτό Του ὡς Θεό!

Καί ἄλλοτε οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ἀποκαλέσει τόν Χριστό... βλάσφημο! Στόν παραλυτικό τῆς Καπερναοῦμ εἶπε: «Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Λουκ. ε' 20).

Τέτοιο λόγο μόνο ὁ Θεός θά μπορούσε νά προφέρῃ. Γιά νά λέῃ, λοιπόν, τό λόγο αὐτό ὁ Ἰησοῦς, πού Τόν θεωροῦσαν ἄνθρωπο ἀπλῶς, ἄρα ὁ Ἰησοῦς εἶναι... βλάσφημος! «Τίς ἐστίν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασφημίας; Τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ ὁ μόνος ὁ Θεός;» (Λουκ. ε' 21).

• Βλασφημία θά ἦταν, ἂν ὁ Χριστός ἦταν μόνο ἄνθρωπος.

• Βλασφημία εἶναι ὄχι μόνο τό νά βρίζῃ κανεῖς τό Θεό, ἀλλά καί τό νά παριστάνῃ τόν ἑαυτό του γιά Θεό!

• Τό πρῶτο φανερώνει χυδαιότητα.

• Τό δεύτερο ἐωσφορικό ἐγωισμό.

Ὁ Ἰησοῦς δέν παρίστανε τό Θεό. Ἦταν ὄντως ὁ Θεός ὁ ἀληθινός.

• Ὅπως γιά μᾶς δέν εἶναι βλασφημία νά ἰσχυριστοῦμε, ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι, ἔτσι γιά τόν Ἰησοῦ δέν ἦταν βλασφημία νά πῆ, ὅτι εἶναι Θεός.

• Ὅπως τό νά ποῦμε ἐμεῖς, «εἴμαστε ἄνθρωποι», φανερώνει φυσική αὐτοσυνειδησία, ἔτσι τό νά πῆ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι εἶναι Θεός, φανερώνει θεϊκή αὐτοσυνειδησία.

Ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας γιά σκηνώματα ἀγίων

Ἡ ζήτησις ἔχει προκληθῆ μέ ἀφορμή τό σκηνῶμα τοῦ π. Βησσαρίωνος στή Μονή Ἀγάθωνος. Κι αὐτό εἶναι θετικό. Πάντοτε στήν ὀρθόδοξο θεολογία ἀπ' τή ζύμωσι καλοπροαιρέτων ἀπόψεων παραμένει σάν ἀποστάλαγμα ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης **Ναυπάκτου κ. Γερόθεος** δημοσίευσε τίς ἀπόψεις του στήν

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ὁρθόδοξος Χριστιανικός
Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

Ἐπιμελητής: Ἰωάννης Κωνσταντίνου

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €.

Κύπρου 16 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 20.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 25.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

«Έλευθεροτυπία» (9 Ἀπρ. 2006) καί στό ἔντυπο τῆς Μητροπόλεως του «Παρέμβαση». Παραθέτουμε περικοπές:

«Ὁ Θεός μέ διαφόρους τρόπους καί λόγους ἀναδεικνύει μερικούς ἀπ' τοὺς ἁγίους, κυρίως ὅταν θέλῃ νά διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἢ νά τοὺς παρηγορήσῃ γιά συγκεκριμένα γεγονότα.

Λαμβάνοντας ἀφορμή ἀπό τήν περίπτωση τοῦ σκηνώματος τῆς Μονῆς Ἀγάθωνος, μποροῦμε νά ποῦμε, ὅτι γιά ἕνα σῶμα, πού ἐμφανίζει δείγματα ἀφθαρσίας, ἰσχύουν τρεῖς δυνατότητες:

- Ἦ νά εἶναι ἀποτέλεσμα ἀφορισμοῦ.
- Ἦ νά εἶναι φυσικό γεγονός.
- Ἦ νά εἶναι ἐκφραση θεώσεως.

Τό πρόβλημα ὅμως εἶναι, πῶς μπορεῖ κανεῖς νά διακρίνῃ σέ ποιά περίπτωση συγκαταλέγεται ἕνα ἀδιάλυτο σῶμα...

Ἡ λεγόμενη “συνείδηση τοῦ λαοῦ” ἔχει μιά ἀξία, ἀλλά πολλές φορές αὐτή ἢ συνείδηση, πού δέν ἔχει θεολογικά κριτήρια, συγχέει τό θεϊκό μέ τό μαγικό, τό πνευματικό μέ τό ψυχολογικό, καί γίνεται ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως...

Δέν ἀρνούμαστε τή θεολογία τῆς θεώσεως, γιατί τότε θά περιπέσουμε σέ ἕνα οὐμανισμό, ἀλλά καί οὔτε προκαλοῦμε τόν λαό σέ προσκύνηση ἐνός Χριστιανοῦ ὡς ἁγίου, ἐάν δέν ἔχῃ ἀποδειχθῆ περιτρανα ἢ ἀγιότητα μέ τά πνευματικά-θεολογικά κριτήρια, πού διαθέτει ἡ Ἐκκλησία, καί ὄχι μέ ἀπλές ἀποφάσεις.

Δυστυχῶς στήν ἐποχή μας μειώνονται αὐτά τά θεολογικά κριτήρια. Καί αὐτό εἶναι ἀνησυχητικό, διότι ἡ θεολογία δέν συνδέεται μέ τήν ἐπικοινωνιολογία».

Ἀποκωδικοποιήσεις τῆς ἀσεβείας!

Μυθιστόρημα εἶναι! Δέν πειράζει ὅ,τι κι ἂν γράφῃ, ὅ,τι κι ἂν παρουσιάσῃ! Ἔτσι ἀμνηστεύουν τόν ἄγγλο Ντάν Μπράουν γιά ὅσα ἀνιστόρητα καί ἀσεβῆ γιά τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσιάζει στό βιβλίο «*Κώδικας Ντά Βίντσι*» καί στήν ὁμώνυμο ταινία. Τό μυθιστόρημα ὅμως ἐκτυλίσσεται σέ

φανταστικές σφαῖρες. Δέν ἀναφέρεται σέ ἱστορικά πρόσωπα καί γεγονότα, πού ἀπαιτοῦν σεβασμό.

• Ἡ φαντασία δέν μπορεῖ ποτέ νά ὑποκαταστήσῃ τήν οὐσία. Τά παραμύθια δέν μπορεῖ νά σερβίρωνται γιά Ἀλήθεια. Ὁ Ντάν Μπράουν οὔτε ἱστορικός εἶναι, οὔτε λογοτέχνης, οὔτε καλλιτέχνης. Ἦδη ἡ κινηματογραφική του ταινία «*Κώδικας Ντά Βίντσι*» χαρακτηρίστηκε ἀπ' τοὺς εἰδικούς ὡς **ὑποπροϊόν**, ὡς ὑποκουλτούρα, ὡς ξευτελισμός τῆς κινηματογραφικῆς τέχνης. Παρ' ὅλη τήν τεράστια διαφήμισι, στό φεστιβάλ κινηματογράφου τῶν Καννῶν ὑποβαθμίστηκε τελείως. Τό ἔργο διαθέτει **λογοτεχνική καί καλλιτεχνική ἀνυποληψία**.

• Πολύ περισσότερο ὁ Ντάν Μπράουν δέν εἶναι αὐθεντικός ἐκφραστής μιᾶς ἱστορικῆς πραγματικότητας, ὅπως εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ «*Κώδικας Ντά Βίντσι*» δέν εἶναι ἀποκωδικοποιήσις τῆς ξεκάθαρης ἄλλωστε ζωῆς τοῦ **ἱστορικοῦ Ἰησοῦ**. Οὔτε ἀπομυθοποιήσις κάποιας μυστικῆς ὀργανώσεως. Ὁ Χριστός καί «ἐν παρρησία ἐλάλει» (Μάρκ. ἡ' 32) καί ἀκτινοβολοῦσε μέ τήν ἀναμάρτητη ζωῆ Του (Ἰωάν. ἡ' 46) καί πέρασε ἀπ' τόν πλανήτη μας εὐεργετώντας (Πράξ. ι' 38).

• Ὁ Χριστός προσφέρεται γιά τή **σωτηρία** τοῦ κόσμου. Δέν προσφέρεται γιά **ἐμπορευματοποιήσι** καί γιά **φαντασιοκοπήματα**. Δέν ἐκπλήσσει τό ὅτι σπάει τά ρεκόρ σέ κέρδη ἢ προβολή τῆς ἀσεβοῦς ταινίας. Καί μιά ἀπλή ἐλεεινή «*τσόντα*», χωρίς καμμιά διεκδίκησι καλλιτεχνική, ἂν προβληθῆ σέ κινηματογράφους, ἐφ' ὅσον θά δίνῃ σέ ἥρωα σεξουαλικῶν ὀργίων τό ὄνομα Ἰησοῦς, νᾶστε σίγουροι, ὅτι θά σπάσῃ ρεκόρ θεατῶν καί κέρδους!

• Ἡ **χυδαιολογία** καί τό σκληρό πορνό πουλάει βέβαια σ' ἕνα κόσμο ἀμοραλιστικό. Ἀλλ' ἀποτελεῖ προσβολή τῆς εὐπρέπειας, τῆς ἀλήθειας, τῆς ὁποιασδήποτε σοβαρότητας τό νά θέλῃ ὁ Ντάν Μπράουν καί οἱ ἑταιρείες, πού κρύβονται ἢ συνεργάζονται μαζί του, νά πλουτίζουν, **στραγγαλίζοντας** τήν Ἀλήθεια καί **σταυρώνον-**

τας για μία ακόμα φορά τό Θεανδρικό Πρόσωπο του Ίησού.

• Η βάνανση **προσβολή** του Χριστιανικού πιστεύω είναι **ἀτιμία**, ὄχι τέχνη. Η πρόστυχη βλαστήμια του Θεού δέν είναι «ἐλευθερία ἔκφρασης». Είναι ἀσυδοσία βωμολοχίας. Η **πλαστογραφία** δέν είναι καλλιτεχνία. Είναι **πνευματική ληστεία**. Χειρότερη πλαστογραφία ἀπ' τό βιβλίο καί τήν ταινία «*Κώδικας Ντά Βίντσι*» δέν ἔχει ἐμφανιστή.

• Γιατί νά ρωτᾶμε τί πρέπει νά κάνη ἡ Ἐκκλησία; Ἡ ἀπρέπεια, ἡ προσβολή τῆς κοινῆς αἰσθητικῆς καί τῆς στοιχειώδους νοσημοσύνης, ἡ προκλητική διαστρέβλωση τῆς ἐπιστημονικῆς καί ιστορικῆς Ἀλήθειας εἶναι θέματα τῆς Πολιτείας, πού θέλει νά λέγεται **πολιτισμένη καί προοδευτική**. Εἶναι θέμα του Ἑλληνικοῦ κράτους, πού **συνταγματικά** σέβεται τή Χριστιανική πίστι καί πού **ποινικά** ἀπαγορεύει τή βλασφημία του Χριστοῦ. Οἱ ἀρμόδιοι θά ἀνέχονταν βιβλίο ἢ ταινία, πού νά παρουσιάζη τόν πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας ὡς «*μπασταρδοπατέρα*»;

Ξένη τραγουδίστρια (ισλανδή) στό διαγωνισμό «*Γιουρβίζιον*» (Ἀθήνα, Μάιος 2006) χαρακτηρίστηκε ἀνεπιθύμητη, γιατί ἔβρισε τό σκηνοθέτη καί τούς Ἕλληνες! Καί ὁ Ντάν Μπράουν, πού βρίζει τό Χριστό καί Σωτήρα του κόσμου, τό Θεό τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης, δέν θεωρεῖται ἀνεπιθύμητος;

• Η Ἐκκλησία σέβεται τήν **ἐλευθερία** καθενός. Ἀλλά καί εἶναι ἐλεύθερη νά μήν συγκαταλέγη στά μέλη της ὅσους προσβάλλουν τή βάσι τῆς Πίστewος, τή **Θεότητα** καί τήν **Ἀναμαρτησία** του Ίησού.

• Η Ἐκκλησία εἶναι ἐλευθερία. Καί ἀπ' τά μέλη της ζητᾶει **συνέπεια** καί **τιμιότητα**.

Μετέχουμε ἢ δέν μετέχουμε;

Ἐναντάξεστε τόν ἀπόστολο Παῦλο νά λέη στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, «*ἐγώ δέν σᾶς συνιστῶ νά παρευρεθῆτε ἢ ὄχι σέ εἰδωλολατρική ἢ σατανική ἐκδή-*

λωσι»; Σαφέστατη ἡ θέσις του πάντοτε. Σαφέστατη ἡ ἀπαγόρευσις του: «*Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις. Τίς κοινωνία φῶτος πρὸς σκότος; Τίς δέ συμφωνησις Χριστῶ πρὸς Βελιάλ; Ἦ τίς μερίς πιστῶ μετὰ ἀπίστου;*» (Β' Κορ. στ' 14-16).

• Σήμερα ἡ πνευματική ἡγεσία τῶν ὀρθοδόξων δέν θέλησε νά πῆ τό «*Μή*». Σάν ν' ἀφήσε τούς πιστοὺς ἐλεύθερους, νά πᾶνε ἢ νά μή πᾶνε νά δοῦν τήν ὑβριστική γιά τό πρόσωπο του Κυρίου ταινία «*Κώδικας Ντά Βίντσι*».

• Η Ἱ. Σύνοδος στό φυλλάδιό της «*Πρὸς τό λαό*» διαφώτισε τούς πιστοὺς πάνω στό θέμα τῆς πρόστυχης καί ἀσεβοῦς ταινίας. Τό κείμενο ἱκανοποιητικά διαφωτιστικό.

• Ἀλλ' ἐνῶ καταγγέλλει τό ἀνιστόρητο, τό ὑπουλο, τό ἀναληθές, τό βλάσφημο του βιβλίου καί τῆς ὁμώνυμης ταινίας, στό τέλος, σάν νά μήν ἀνησυχῆ γιά τά μέλη της, πού τυχόν θά δοῦν τό ἀκατονόμαστο ἔργο. Σημειώνει (πιθανόν γιά νά φανῆ «ἀνοιχτή» κι ὄχι... «καθυστερημένη»!):

«*Δέν πρόκειται ἡ Ἐκκλησία νά συστήσει σέ κανένα νά παρακολοθησῆ ἢ ὄχι τή σχετική κινηματογραφική ταινία... Εἶναι βέβαιη, ὅτι, ὅσοι, τυχόν, αὐτοβούλως τό πράξουν, θά μporέσουν νά διαπιστώσουν τά ἀνιστόρητα μυθεύματα καί νά ἀπορρίψουν τό καταγέλαστο περιεχόμενο*».

• Η **μητέρα** ἀφήνει τό παιδί της ἐλεύθερο νά βάλῃ ἢ νά μή βάλῃ τό χέρι του στή φωτιά; Μητέρα εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Ἐφ' ὅσον ἐπισημαίνει τή σατανική φωτιά του «*Κώδικας Ντά Βίντσι*», πῶς μπορεῖ νά πῆ: «*Δέν συνιστῶ νά πᾶτε ἢ νά μή πᾶτε*»;

Ἡ Ἐκκλησία συνιστᾶ καί στοργικά παραγγέλλει: «*Ἀπέχεσθε*» (Α' Τιμ. ε' 22).

• Εἶναι **ῶριμος** πνευματικά ὁ Ἑλληνικός λαός, ὥστε ν' ἀφήνεται στήν τύχη του; Πιστεύουμε, ὅτι δέν εἶναι ῶριμος, ἔστω κι ἂν θωπεύουμε τόν ἐγωισμό περί δήθεν δημοκρατικῆς καί πνευματικῆς ῶριμότητος!

Σέ σχετικό ἄρθρο του ὁ Σεβασμ. Μητροπ. **Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος** («Ἐλευθεροτυπία», 22 Μαΐου 2006) σημειώνει:

«*Στό ἐρώτημα ἂν θά πρέπη ὁ χριστιανός νά δῆ τήν ταινία ἢ ὄχι, ἀπαντῶ: Θε-*

ωρῶ, ὅτι πρόκειται γιά ψευτοπρόβλημα καί ψευτοδίλημμα, γιατί οὔτε ἡ πίστις αὐξάνεται ἢ μειώνεται ἀπό τέτοια ἔργα, οὔτε ἐμεῖς οἱ κληρικοί θεωροῦμε, ὅτι οἱ χριστιανοὶ βρίσκονται σέ μιά πνευματική καί ψυχολογική ἀνωριμότητα»!

• Ὅχι, Σεβασμώτατε. Ὅλοι ἐπηρεάζονται ἀπ' τὸ **πειρασμικό** καί **προκλητικό**. Ὅλοι! Πολλοὶ περισσότερο οἱ ἀκατήχητοι καί **ἀνώριμοι** πνευματικά καί θεολογικά, ὅπως εἶναι τὸ 98% τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων. Ἡ Ἐκκλησία καί ἐπισημαίνει καί ὑποδεικνύει καί προτρέπει καί προειδοποιεῖ.

Τὸ βραβεῖο στὰ τέρατα!

Ἡλικὰ νίκησαν οἱ Φινλανδοὶ «χαρντροκάδες». Ἡ «**Γιουροβίζιον**» ὑποτίθεται, ὅτι εἶναι «εὐρωπαϊκὸ θέαμα» καί μουσική. Ἡ Ἑλλάδα, πού πέρυσι πήρε τὸ πρῶτο βραβεῖο, ἀγωνίστηκε νά κάνει φέτος (20 Μαΐου) μιά φαντασμαγορική, ἀνεπανάληπτη διοργάνωσι.

• Σέ ἐποχή, ὅπου σημεῖα καί **τέρατα ὑποκρισίας** καί **ἀκολασίας** ἐπιτελοῦνται, εἶναι φυσικὸ νά βραβεύονται οἱ «**Λόρντι**», οἱ Φινλανδοὶ μέ **μάσκες σατανικές** καί τερατώδεις. Δέν χρειάζεται νά τραγουδᾶνε. Ἄρκει πού μουγκρίζουν!

Μέ τὸν καιρὸ θά ξεχάσουμε τὸ ὄνομά τους. Θά μείνουν ὅμως σάν σύμβολα ἐνὸς σατανικοῦ κόσμου. Σέ λίγο θά κυριαρχοῦν στήν ἀγορά, σέ «μπλουζάκια», σέ «μπρε-

λόκ», σέ «κασκέτα». Γιατί ὄχι, καί σάν... **φυλακτά**, πού θ' ἀντικαταστήσουν τὸ Σταυρὸ στό λαιμὸ τῶν «χριστιανῶν»!

• Ἐκεῖνο, πού ξένισε, δέν ἦταν τὰ 12 ἐκατομμύρια εὐρώ, πού ξοδεύτηκαν, οὔτε ἡ βράβευσις τεράτων μέ **μουγγρίσματα**, σύμβολα ἑξαλλου αἰσθησιασμοῦ. Κυρίως ξένισε ἡ παρουσία τῶν **ὑπουργῶν** στή γελοιότητα τῆς «**Γιουροβίζιον**».

Δέν εἶχαν τίποτε σοβαρότερο νά κάνουν οἱ κ. ὑπουργοί; Εὐτυχῶς, πού ὅλως... τυχαῖα ὁ ὑπουργὸς Τύπου κ. Θ. Ρουσόπουλος ἑξαφανίστηκε καί δέν ἔδωσε τὸ βραβεῖο στὰ τέρατα, ὅπως προβλεπόταν!

Πάρε κι ἓνα κινητό!

Ἡ ἀ παιδιὰ μας ἦσαν κάποτε ἀμέριμνα. Ἐπαιζαν ἀθῶα καί ταπεινά. Ξένοιαστα καί ἀγνά. Τώρα οἱ **γονεῖς** ἄλλαν τὴ φυσικὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τους.

Τοὺς ἀγοράζουν κινητὰ τηλέφωνα. Κι ἂν δέν τ' ἀγοράζουν οἱ γονεῖς, τοὺς τὰ κάνουν δῶρο κάποιος θεῖος, κάποιος «νονός», κάποιος φίλος. Τὸ κινητὸ ἀπαραίτητο ἐφόδιο!

Ἐρευνα μέ θέμα «**Οἱ ἐπιπτώσεις τῆς κινητῆς τηλεφωνίας στοὺς μαθητές**» ἔφερε φοβερὰ στοιχεῖα. Κινητὸ ἔχουν:

- Τρεῖς στοὺς τέσσερις μαθητές **Δημοτικοῦ!**
- Ἐννέα στοὺς δέκα μαθητές **Γυμνασίου!**
- 95% τῶν μαθητῶν **Λυκείου.**

Καταστροφικὴ ἡ χρῆσις κινητοῦ στό νευρικὸ σύστημα.

Κάθε κινητὸ μιά βόμβα στήν τσέπη τοῦ παιδιοῦ.

Μυαλό γιά διάβασμα; Ἄλλα μηνύματα κι ἄλλες εἰκόνες ἀποθηκεύονται μέσα τους.

Παιδιὰ κι ἔφηβοι στήν ἀγκαλιά τῆς «**ἐξάρτησης**» ἀπὸ τὴν κούνια!

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ - ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 2006

26 Ἰουνίου - 6 Ἰουλίου

ΑΓΟΡΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ (Δ'-ΣΤ')

6 - 20 Ἰουλίου

ΑΓΟΡΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ - ΛΥΚΕΙΟΥ

20 Ἰουλίου - 3 Αὐγούστου

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΓΥΜΝΑΣ. - ΛΥΚΕΙΟΥ

Ἡ κατασκήνωσις τοῦ Συλλόγου μας στήν Περαιχώρα - Λουτρακίου περιμένει καί φέτος τὰ παιδιά, γιά νά ζήσουν τὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ μέσα στήν ὁμορφὴ φύση. Πληροφορίες: Τηλ. 2103212713 &